

FINLAND

Susinukke Kosola

VERSOPOLIS

POĚZIECENTRUM

1991

FINLAND

Susinukke Kosola

Nederlandse vertaling

Adriaan van der Hoeven

Engelse vertaling

Kasper Salonen

VERSOPOLIS

POËZIECENTRUM

Susinukke Kosola

Susinukke Kosola

7	Turquoise zone
19	Turquoise zone
31	Turkoosi vyöhyke

Turquoise zone

op jou afgeketst
[een actuele gebeurtenis]

je zegt: *bah, wat een kutzooi*

je zegt: *wat zal ik eens doen*

je zegt: *kweenie*

een naakte lamp gedimd
met een kapotte panty
je geeft je gatenplant spuitwater, je eist oprechtheid
van het tochtje dat bij je woont
in de kier tussen het raam aan de straatkant
en je verlangen

je tilt je gevoelens op
with your back, not with your legs,   niet eens altijd je eigen

je krijgt een bericht van hem en opeens zit er zand tussen je tanden

---

een vreemd landschap heeft zich in de woorden genesteld
draait erin rond als het schouderblad van een kantoorklerk

het is turquoise en niets anders

zijn erosie en erosie
schuurt het vlees van de taal om zijn eigen te laten ontluiken

het gaat nergens open
er is geen plaats waar het open kan

het heeft iets parasitairs

ik zou willen dromen, niet nostalgisch, nostalgie is dromen voor wie dromen ziet als te naïef of iets voor homo's en voor wie zichzelf in ingezonden brieven voordoet als rationalist.

je haalt de wollen trui uit die je moeder met kerst voor hem had gebreid
je hebt alle sokken die je van je moeder hebt gekregen al uitgehaald, je streelt

de dunne huid van je zin, en nu schemert
de hoop door de tot op de draad versleten spraak heen

je weet dat uithalen geen vorm van stukmaken is
maar het bevrijden van mogelijkheden

---

je wordt wakker van het geluid van een oranje grasmaaier
je herinnert je niet of dit vroeger ook gebeurde
maar je herinnert je ook niet het gras ooit
zo lang te hebben gezien

een koude tegel, geknipte haren prikken in je voetzolen

even herinner je je alles
waar je moeilijk in kunt geloven, je hoort
melodieën in je tinnitus

als je de gezichtscrème uit het toiletkastje pakt
blijft de mouw van je ochtendjas haken achter zijn tandenborstel
die op de grond valt
de haartjes van de borstel zijn er slecht aan toe, hij
poetst te hard

je raapt een brief van het incassobureau op in de gang
veegt de haren er met je vlakke hand op, gooit
de brief met haren en al in de vuilnisbak

---

je blijft bij de vuilnisbak staan, hij verteert de groteschoonmaakzooi
als een lekkerbekkende bekerplant
een porseleinen engel in polystyreen fastfood
met een dressing van komkommersalade en ketchup

een kartonnen doos, met op de zijkant in hanenpoten GRATIS MEE TE NEMEN
en er zit een kleine roze olifantknuffel in
gemaakt van materiaal
dat je niet wilt strelen
de verstoten bastaard van ritselende his-and-hers windjacks

ik weet dat je hem meeneemt en je neemt hem mee en omarmt hem en

je bed stikt van de knuffels die niemand wil
het is een massagraf maar je bent een necromanticus

je geeft ze leven en karakter met je aanwezigheid

je kunt onmogelijk weten wie je bent zonder eerst te weten waar je bent

lievelingsstenen, vleeskoeien, knuffels, jij

je moet nergens te lang naar staren
omdat dan al het andere om je heen verdwijnt

alles heeft een spiegelend oppervlak
daarom is alleen met zijn tweeën hetzelfde als alleen alleen
gespleten

en als je je kleingeld bij de kassa telt en er vallen munten
uit een gat in je portemonnee en je concentratievermogen
kun je moeilijk aanvaarden dat je niet verder buiten deze kring kunt wonen
dat dit de buitenkant van alles is, het velletje van de worst
waarvan de inhoud bestaat uit asbestlarie aangelengd met tarwemeel

microplasticdauw op uitgespreide rubberboomblaadjes

de verkoper die je hooghartig in de gaten houdt en zegt:
blabla

alles wat bij het dier vanzelf gaat
komt tot de mens in een droom

maar jij stopt het wisselgeld in je portemonnee
ligt tegen de verkoper
dat je net geopereerd bent aan je schouder
je verontschuldigt je voor je slechte motoriek
je wilt dat de verkoper zich schaamt
voor zijn gedrag
en dit is de snelste manier om dat gedaan te krijgen

---

je hebt een nieuwe bamboetandenborstel voor hem gekocht
hoewel hij nog even niet thuis te verwachten was
hij overwoog zelfs zijn kamer onder te verhuren

tot je routines 's avonds horen
houtschootandpasta, douchen en neurologische misantropie
je denkt niet zoals je voelt
je hebt het zenuwgestel van Linkola of Bukowski, je haat ze
je haat ze met hart en ziel
je drukt je knuffelolifant
stevig tegen je aan

soms als ik wakker word zie ik spraakberichten van je op mijn telefoon
een conversatie die je voor jezelf onder de douche hebt afgerond
en die nu behoefte heeft aan een getuige

gisteren stuurde je om 23.16 een welterustenbericht
en om 03.04 een voicemail van twee minuten
over hoe alle haat
een soort afbraakproduct van liefde is
je stem klinkt hard als een voldongen feit

ik weet niet of je dat echt gelooft of dat je gewoon jezelf probeert te begrijpen

ik weet niet of daar verschil tussen zit

's nachts zenden de hersens shiipost over wat waar moet zijn
alleen omdat het zogenaamd slecht voelt

het is veilig om in het slechte te geloven

Whatsapp: *Laatst gezien om 06.22*

---

je beweert dat uit partnerschap geen politieke theorie ontstaat

maar als de deelgenoten van onze relatie er
als pluggen uit werden gehaald
zou ik de vlag van dat idee dragen
terwijl het turquoise uit ons
de straten in
stroomt

---

elk stilzwijgen lijkt op het andere
elke stilte is op zijn eigen wijze stil

doorgaans voel je direct en diep
welk gebrek aan geluid stilte is
maar jij zit op een ruw gebeitste kruik
te praten, buiten

geeft een motorrijder hartstochtelijk gas
sociaal isolatieschuim en slagroom

in het gewauwel aan het belendende tafeltje

je roert in je koffie al is hij zwart

het lepelkje tikt tegen de rand van het kopje
en toch

is het stil

een immense canyon van stilte dwars door de hele stad
spraak raakt ternaauwernood zijn randen

ik kan me geen geluid voorstellen dat hem zou vullen

midden op de dag krijgen we het bericht dat hij is gestorven
zijn ouders

halen de spullen uit zijn kamer met een reservesleutel

de rand

van je koffiekopje, de omlijsting van je aandacht

je lacht dat je geen persoonlijkheid hebt voor je 's ochtends koffie hebt gedronken

koffie drink je als er niets gebeurt

het valt me op hoeveel
de mensen over koffie praten

---

op de begraafplaatsen die in gezamenlijk overleg terug tot aarde zijn onderhandeld
groeit kattenkruid
de zwerfkatten liggen breeduit als een ademende mosmat
naast de planten

ze spinnen, het halftamme halfwilde kwijl loopt uit hun mondhoeken
op de door lijken gekochte grond

een blik geplooid tot een tevreden grijns
gaat over van kat op kat, op ons, op de tot kippenvel verworpen
muur van de flat

waar hij verbreedt, het roestende staal
in het gegoten beton opent

zijn ondoorzichtige verticale pupil

de verwilderde resten van het beheer
in het merg van de macht

maar niets wijst erop dat de dag van morgen
van deze dag afstamt

dit gebied is geen tijd maar een plaats
uit het oppervlak van de tijd opgekomen, tot dakloze ontloken
zoals welke puist of startup dan ook

we zijn hier per ongeluk verzeild geraakt
op zoek naar een plaats om de tent op te zetten
verder weg van de zevendaagse snoepweekstad
die van hoogspanningskabels leeft

als je de macht afwijst moet je je tijdelijkheid accepteren
dat je niet blijft, niet bewaard blijft, dat je vervaagt en verdwijnt
zoals verandering altijd verloren gaat

en dus

het vanille-ijsje van dertig kroon van de ijscoman
in de tirannie van de zomerhitte

en jij eet het, je hebt haast, op een bepaalde manier

het voorhoofd van de roze olifantknuffel die uit je rugzak steekt
is gescheurd, we weten allebei niet hoe, voor de grap zeg je
dat hij door een scherpe zonnestraal is geraakt

en als je hoog genoeg komt
op vogelhoogte
zie je
de Excel-spreadsheets vol asfalt
van de naamloze accountant

*het drong net tot me door dat ik al drie dagen geen schoon ondergoed heb aangetrokken en ik heb het gevoel dat ik de
toekomst niets anders te bieden heb dan mezelf. en dat ik weet dat-ie me afwijst, geeft me op een bepaalde manier alleen
maar meer energie, weet je, zeg je en
ik heb het gevoel dat je niet aan mij denkt*

kis kis, zeg je, je denkt

aan de uitstervende tijd
en noemt dat de toekomst

de staarten van de katten zwaaien, ze kunnen de schaduw van de flat
niet van zich afwassen

iets is van een gedachte afgebroken
heeft zich ergens tussen geboorte en een hamburgertegodebon
ontworsteld aan
de afhankelijkheid van nauwkeurige definities

het is turquoise, maar voor het grootste deel iets anders

je kijkt naar de katten

je kijkt naar de katten en huult

het ijs loopt over je vingers

hij is echt dood
uit de tijd in kleur gestapt

Turquoise Zone

[a current event]
has rebounded off you

you say: *blaaaaaaaaah, fuck this shit*

you say: *I should do something*

you say: *I dunno*

a naked lamp has been made more modest
with a tattered nylon sock thrown on
you pour fizzy water for your monstera plant, you demand sincerity
from the little draft that lives with you
between the streetside window
and the gap in your longing

you lift feelings
with your back, not with your legs, not always your own ones, either
you get a message from him/her and suddenly there is sand in your teeth

---

an unfamiliar landscape has made its nest in words
it jostles like the shoulderblades of sedentary workers

it is turquoise and plain

its erosion and erosion
tear at the tongue-flesh so it can bloom on its own

it doesn't open anywhere
it has no place from which to open

there is something parasitical about that

*I wanna dream, not nostalgize. nostalgia is dreaming for those who think dreaming is too naive or
gay and they present themselves as rationalists in public forums.*

you are unraveling a woolen sweater that your mother had knitted for him/her for Christmas
you've already unraveled all the socks your mother ever gave you, you caress

the thin skin of your sentence, already hope
is glinting through speech that has been worn translucent

you know that unraveling is not a form of destruction
it is the liberation of possibilities

---

you awake to the sound of an orange lawnmower
you don't remember this ever happening before
but you also don't remember ever seeing
the grass this tall

cold tiles, cut hairs prickle the soles of your feet

for a moment you remember everything
that it is so hard to believe, you make out
melodies in your tinnitus

as you are taking the facial cream out of the bathroom cabinet
the sleeve of your dressing gown catches on his/her toothbrush
it falls to the floor
the bristles are in bad shape, he/she
brushes too hard

you pick up a credit bill off the floor
you wipe the hairs onto the envelope with your hand, throw
everything in the trash, clippings and all

---

you stop next to the trashcan, it is digesting tons of spring-cleaning clutter
like a dumpster-dived pitcher plant
a porcelain angel in fast food styrofoam
with relish and ketchup make-up on

a cardboard box, with FREE TO TAKE scrawled on the side
and there's a small pink stuffed elephant toy
it's made of a material
you don't feel like caressing
the abandoned bastard child of swishing his-and-hers jumpsuits.

I know you will take it with you and you'll take it and hug it and

your bedside is lined with stuffed animals that nobody wants
it is a mass grave but you are a necromantic

you give them life and character with your presence

it's impossible to know who you are without first knowing where you are

pet stones, cattle, stuffed animals, you

you mustn't stare at anything too long
because then everything else vanishes around you

everything has a mirrored surface
that's why two alone is the same as one alone
cloven

and when you count your change at the till and coins are falling
from the hole in your wallet and your focus
it's hard to accept that there is no farther, outer ring to inhabit
that this is outside of everything else, a sausage skin
whose contents are asbestos dust and hogwash

microplastic dew on the spread-out rubber tree leaves

the cashier watches you with disdain and says:

blah blah

everything that comes naturally to animals
comes to humans in their dreams

but you stuff change into your wallet

you lie to the cashier

that you're getting over a shoulder surgery

you apologize for your poor motor skills

you want the cashier to feel bad

about their own conduct

and this is the fastest way you do it

---

you have bought him/her a new bamboo toothbrush
even though he/she has not been expected home in a while
he/she even considered sub-letting his/her room

your evening routines include
charcoal toothpaste, a shower, and neurological misanthropy
you don't think the way you feel
you have the nervous system of Linkola or Bukowski, you hate them
you hate them with all your heart
you squeeze
your stuffed toy elephant

sometimes when I wake up I find audio messages from you on my phone
some conversation that you finished up in the shower by yourself
and that now needs someone to make it real

yesterday you sent a good night message at 11:16 pm
and a two-minute voicemail at 3:04 am
about how all hatred
is a by-product of decomposing love
your tone of voice hard in the way that filled-up things are

I don't know if you believe in this or if you're just trying to understand yourself

I don't know if there is any difference between the two

at night our brains shitpost about what must be true
simply because it feels bad

it's safe to believe in evil

WhatsApp: Last seen 06:22 am

---

you claim that companionship cannot create political theory

but if the parts of our relationship
were removed like plugs

I would carry the flag of that conviction
as the turquoise flows the streets
arrive
from us

---

all silence is like other silences
every silence is silent in its own way

usually you feel it right away and deeply,
which absence of sound silence is
but you're sitting on an unevenly lacquered stool
and speaking, outside
a motorcyclist pumps the throttle with gusto
social insulating foam and whipped cream
in the hubbub buzz of the next table over
you stir your coffee even though you took it black
your spoon thinks against the sides of the cup
and still

there is silence
there is a silence that is a gigantic canyon across the city
speech barely touches its edges

I cannot imagine a sound that could fill it

at midday we receive word that he/she has died
his/her parents
fetch his/her belongings from his/her room with a spare key

the edges
of your coffee cup, the frames of your attention

you laugh that you have no personality before your morning brew
drinking coffee is what happens when nothing happens

I can't help but notice how much
people talk about coffee

---

catnip is growing
from the gravesites that were collectively negotiated back to soil
stray cats have spread themselves like a breathing mat of moss
near to the plants

they purr, their half-tame half-beast-drool dribbles from their mouths
into the earth bought by corpses

a gaze folded into contented slits
moves from cat to cat, into us, into the wall of the apartment building
worn to goosebumps
where it spreads, opens
the rusting steel of the element casting

its opaque vertical pupil

the wild dregs of governance
in the bones of power

but nothing implies that tomorrow
is descended from today
this area is not a time but a place
risen from the surface of time, blossomed to be homeless
like any zit or startup

we have wandered here by accident
while searching for a place to pitch our tents
farther away from the city of the seven-day sweet tooth week
that lives on high-voltage candy

when you relinquish power, you have to accept your ephemerality
that you won't stay, you won't remain, you will waver and vanish
as change always vanishes

and so

the 30-krona vanilla scoop at the ice cream stand
in the tyranny of summer heat waves

and you eat it, in a hurry, in a way

the forehead of the pink stuffed toy elephant in your backpack
is torn, neither of us know how, you joke
that it was struck by a sharpened beam of sunlight

and if you rise up high enough

bird-high

you can see

a nameless accountant's

bitumen-filled Excel spreadsheets

*I just realized I haven't changed my underwear in three days and it feels like there's nothing I can give to the future except
myself, and that I know it doesn't want me, it just gets me really hot and bothered, y'know, you say and
I feel like you're not thinking of me*

you say *kis kis*, you think

about time disappearing into extinction
and you call that the future

the tails of the cats swish, they're unable to wash off
the shadow of the apartment building

something has splintered off of a thought
somewhere between birth and a hamburger gift card
wrenched itself free
from the submission of precise boundaries

it is turquoise, but mostly something else

you look at the cats

you look at the cats and you weep

the ice cream runs down your fingers

he/she really is dead
has stepped from time into color

Turkoosi vyöhyke

sinusta on kimmonnut
[ajankohtainen tapahtuma]

Sanot: *blaaaaaaah, vittu mitä paskaa*

Sanot: *vois tehdä jotain*

sanot: *emmätiiä*

alaston lamppu on kohtuullistettu
päälle puetulla reikäisellä nailonsukalla
kaadat peikonlehdellesi kuplavettä, vaadit vilpittömyyttä
pieneltä vedolta, joka asuu kanssasi
kadulle antavan ikkunan
ja kaipauksessasi olevan raon välissä

nostelet tunteita
with your back, not with your legs, et aina edes omiasi

saat häneltä viestin ja yhtäkkiä hampaissasi on hiekkaa

---

vieras maisema on pesiytynyt sanoihin
se muljahtelee niissä kuin istumatyöläisen lapaluut

se on turkoosi ja pelkkä

sen eroosio ja eroosio
jyystää kielen lihaa voidakseen puhjeta omaansa

se ei aukea mihinkään
sillä ei ole paikkaa, josta aueta

siinä on jotain parasiittimaista

mä haluaisin unelmoida, en nostalgioida. nostalgia on unelmointia niille, jotka pitävät unelmointia liian naiivina tai homona ja esittäytyvät keskustelupalstoilla rationalisteina.

purat villapaitaa, jonka äitisi oli kuttonut hänelle joululahjaksi
olet jo purkanut kaikki äidiltäsi saadut sukat, silität

lauseesi ohutta ihoa, jo nyt toivo
pilkottaa läpikuultavaksi kuluneen puheen läpi

tiedät, ettei purkaminen ole tuhon muoto
se on mahdollisuuksien vapauttamista

---

herää oranssin ruohonleikkuukoneen ääneen
et muista, että näin olisi käynyt aiemmin
muttet myöskään muista ikinä nähneesi
nurmikon olleen pidempi

kylmä kaakeli, leikatut hiukset pistelevät jalkapohjiasi

hetken aikaa muistat kaiken
mihin on niin vaikeaa uskoa, erotat
sävelkulkuja tinnituksestasi

ottaessasi vessan kaapista kasvorasvaa
aamutakkisi hiha jää kiinni hänen hammasharjaansa
se tippuu lattialle
harjaset ovat huonossa kunnossa, hän
painaa liian kovaa harjatessaan

poimit eteisestä Intrumin kirjeen
lakaiset hiukset sen päälle kämmensyrjälläsi, heität
kaiken roskeen, kirjeineen karvoineen

---

pysähdyt roskiksen viereen, se sulattelee suursiivousroinaa
kuin dyykannut kannukasvi
posliinienkeli pikaruokastyroksissa
kurkkusalaatin ja ketsupin meikkaama

pahvilaatikko, kyljessä köykäisesti raaputettu SAA OTTAA
ja siinä on pieni pinkki elefanttipehmolelu
se on tehty materiaalista
jota ei halua silittää
kahisevien his and hers -tuulipukujen hylätty äpäpä

tiedän että otat sen mukaan ja sinä otat ja halaat ja

sänkysi vierus on täynnä pehmoleluja, joita kukaan ei halua
se on joukkohauta mutta sinä olet nekromantikko

annat niille elämän ja luonteet läsnäolollasi

on mahdotonta tietää kuka on tietämättä ensin missä on

lemmikkikivet, teuraslehmät, pehmolelut, sinä

mitään ei saa tuijottaa liian pitkään
koska silloin muu katoaa ympäriltä

kaikessa on peilipinta
siksi jäädä kaksin on sama kuin jäädä yksin
halkaistuna

ja kun lasket hiluja kassalla ja niitä tipahtelee
reistä lompakossasi ja keskittymiskyvyssäsi
on vaikeaa hyväksyä, ettei ole tätä ulompaa kehää asuttaa
että tämä on se kaiken ulkopuoli, makkarakuori
jonka sisus on vehnäjuhoilla jatkettua hölyn- ja asbestipölyä

mikromuovikastetta kumipuun levitetyillä lehdillä

myyjä, joka seuraa touhuasi nenänvarttaan pitkin ja sanoo:
blaablaa

kaikki mikä eläimelle tulee luonnostaan
tulee ihmiselle unessa

mutta sinä sullot vaihtorahaa lompakkoosi
valehtelet myyjälle
että kotiuidut hetki sitten olkapääleikkauksesta
pahoittelet huonoa motoriikkaasi
haluat, että myyjälle tulisi paha mieli
omasta toiminnastaan
ja tämä on nopein tapa aiheuttaa se

---

olet ostanut hänelle uuden bambuhammasharjan
vaikkei häntä ollut hetkeen odotettavissa kotiin
hän harkitsi jopa alivuokraavansa huoneensa

iltarutiineihisi kuuluu
hiilihiammastahna, suihku ja neurologinen misantropia
et ajattele niin kuin tunnet
sinulla on Linkolan tai Bukowskin hermosto, vihaat heitä
vihaat heitä koko sydämeestäsi
rutistat
elefanttipehmoleluasi

välillä herätyäni löydän puhelimesta ääniviestejäsi
joku keskustelu, jonka olet käynyt loppuun suihkussa itseksesi
ja joka nyt kaipaa todeksitekiää

eilen laitoit hyvää yötä -viestin kello 23.16
ja kaksiminuuttisen puhurin kello 03.04
siitä, miten kaikki viha

on jonkinlaisen rakkauden hajoamistuotetta
äänensävyysi sillä tavalla kova kuten täytetyt asiat ovat

en tiedä uskotko tähän vai yritätkö vain ymmärtää itseäsi

en tiedä onko näillä kahdella mitään eroa

öisin aivot shiipostaavat siitä, minkä on oltava totta
vain sillä verukkeella, että se tuntuu pahalta

pahaan on turvallista uskoa

WhatsApp: *Viimeksi nähty kello 06.22*

---

sinä väität, ettei kumppanuudesta synny poliittista teoriaa

mutta jos ihmissuhteestamme
irrotettaisiin osapuolet kuin tulpat
kantaisin sen aatteen lippua
turkoosin virratessa kadut
perille
meistä

---

kaikki äänettämyys on toisensa kaltaista
jokainen hiljaisuus on hiljainen omalla tavallaan

yleensä sen tuntee heti ja syvällä
minkä äänen puutetta hiljaisuus on
mutta sinä istut epätasaisesti petsatulla jakkaralla
ja puhut, ulkona
moottoripyöräilijä kaasuttaa intohimoisesti
sosiaalinen eristevahto ja kermavaahto
viereisen pöydän puheenkorinassa
sekoitat kahvia vaikka otit sen mustana
lusikka kolisee kupin reunoja vasten
ja silti
on hiljaisuus
on hiljaisuus joka on valtava kanjoni halki koko kaupungin
puhe vaivoihin koskettaa sen reunoja

en osaa kuvitella ääntä, joka täyttäisi sen

saimme keskipäivällä viestintä, että hän on kuollut
hänen vanhempansa

hakevat tavarat hänen huoneestaan vara-avaimella

kahvikuppisi reunat, huomiosi kehykset

naurat, että sinulla ei ole persoonallisuutta ennen aamukahvia

kahvinjuonti on se mitä tapahtuu kun mitään ei tapahdu

en voi olla huomaamatta, kuinka paljon
ihmiset puhuvat kahvista

---

hautapaikoista, jotka on yt-neuvoteltu takaisin mullaksi
kasvaa kissanminttua
kulkukissat ovat levittäytyneet hengittäväksi sammalmatoksi
kasvien läheisyyteen

ne kehräävät, puolikesy puolipetokuola valuu suupielistä
ruumiiden ostamaan maahan

tyytyväisiksi viiruiksi laskosteltu katse
tarttuu kissalta kissalle, meihin, kerrostalon
kananihalle kuluneeseen seinään
jossa se leviää, avaa
elementtivalun ruostuvan teräksen

sen valoaläpäisemättömän pystypupillin

hallinnan villiintyneet rippeet
vallan selkänahassa

mutta mikään ei viittaa siihen, että huomoinen päivä
polveutuisi tästä
tämä alue ei ole aika vaan paikka
ajan pinnasta kohonnut, kodittomaksi puhjennut
niin kuin mikä tahansa finni tai startup

olemme vaeltaneet tänne vahingossa
etsiessämme paikkaa, johon pystyttää teltaa
kauemmas korkeajännitesnöreillä elävästä
seitsenpäiväisen karkkiviikon kaupungista

hylätessään vallan joutuu hyväksymään hetkellisyytensä ettei pysy, ettei säily, että häilyy ja katoaa niin kuin muutos aina kadottaa

ja niin

jäätelökioskin kolmenkymmenen kruunun vaniljajäätelö kesähelteen tyranniassa

ja sinä syöt sitä, on kiire, tietyllä tapaa

repustasi sojottavan pinkin elefanttipihmolelun otsa on revennyt, kumpikaan ei tiedä miten, vitsaillet sen osuneen liian terävään auringonsäteeseen

ja jos nousee tarpeeksi korkealle linnunkorkealle näkee

nimettömän taloudenhoitajan bitumintäyttämät Excel-taulukot

tajusin just, etten ole vaihtanut mun alusvaatteita kolmeen päivään ja must tuntuu, et mul ei ole tulevaisuudelle mitään muuta annettavaa ku itseni. ja se, että tiedän, ettei se halua mua, saa mut vaan jotenkin sisuuntumaan, tiiäks, sanot ja minusta tuntuu, ettet ajattele minua

sanot kis kis, ajattelet

sukupuuttoon katoavaa aikaa
ja kutsut sitä tulevaisuudeksi

kissojen hännät huiskehtivat, ne eivät saa pestyä itsestään
kerrostalon varjoa

ajatuksesta on lohjennut jokin
jossain syntymän ja hesekupongin välissä
rimpuillut itsensä irti
tarkkarajaisuuden alistussuhteesta

se on turkoosi, mutta suurimmaksi osaksi muuta

katsot kissoja

katsot kissoja ja itket

jätelö valuu sormiasi pitkin

hän todella on kuollut
astunut ajasta väriin

Daniil Kozlov (1991) pseudoniem Susinukke Kosola, is een in Rusland geboren literaire duizendpoot uit Finland. Die heeft vier poëziebundels geschreven en een aantal 3D-geprinte poëtische objecten gemaakt. Kosola is zeer actief in Finse poëziekringen. Hen staat bekend om hun live poëzieoptredens, hun uitgeverij 'Kolera Collective' die zich richt op poëzie en maatschappijkritische literatuur en het digitaal platform voor poëziekritiek, 'Runografi'. Aan de universiteit van Turku doceert die creatief schrijven.

Een centraal thema in de poëzie van Kosola is de kloof tussen de mens enerzijds en de door mechanische systemen en algoritmes gestuurde maatschappij anderzijds. De Finse poëziecriticus Vesa Rantama omschrijft het werk van Kosola als 'technokapitalistisch-kritische' poëzie. Net als de Finse dichter Eino Santanen (1975), gebruikt Kosola technologie als motor van hun poëtica terwijl die reflecteert over de snelle veranderingen van de menselijke ervaring binnen onze ecosystemen.

Kosola's recentste dichtbundel *Turkooosi vyöhyke* ('Turquoise zone') uit 2021 is een lyrische dialoog tussen iemand die zich in de marge van de maatschappij bevindt en het lyrische ik dat meer beantwoordt aan het stereotype van de romantische dichter. In de bundel staat de kleur turkoois symbool voor de rafelranden van zowel het persoonlijke als het maatschappelijke leven, waar het verzet tegen het consumptisme volgens de dichter ontstaat.

Belangrijke motieven in Kosola's werk zijn persoonlijke materiële details en de ruiwaaarde van arbeid. Kosola vertaalt dat motief ook in de distributie van hun werk: de met de hand geschreven en in eigen beheer uitgegeven bundel *Varisto* (2018) was niet te koop; die schonk het werk aan iedereen die hen persoonlijk een strook papier gaf met daarop een persoonlijke bekenenis geschreven.

Daniil Kozlov (1991) nom de plume Susinukke Kosola, is a Russian-born literary jack of all trades. They have written four collections of poetry and created a bunch of 3D-printed poetic objects. Kosola is also broadly active in Finnish poetry circles. They are known for their live poetry performances, for their publishing house 'Kolera Collective' which focuses on poetry and social criticism literature and for the online poetry critique portal 'Runografi'. At the University of Turku they teach creative writing

A central theme in Kosola's poetry is the gap between human beings on the one hand and society driven by mechanical systems and algorithms on the other. The Finnish poetry critic Vesa Rantama describes Kosola's work as 'techno-capitalist-critical' poetry. Like the Finnish poet Eino Santanen (1975), Kosola uses technology as an engine of their poetics while reflecting on the rapid changes of human experience within our ecosystems.

Kosola's latest collection of poetry, *Turkoosi vyöhyke* ('Turquoise Zone'), published in 2021, is a lyrical dialogue between a person on the margins of society and the lyric self who conforms more to the stereotype of the romantic poet. In the collection, the colour turquoise symbolises the frayed edges of personal and social life, where resistance to consumerism manifests itself, according to the poet.

Important motifs in Kosola's work are personal material details and the exchange value of labour. Kosola also translates that element into the distribution of their work: the handwritten and self-published collection *Varisto* (2018) was not for sale; they donated the work to anyone who personally gave them a strip of paper with a personal confession written on it.

This project has been funded with support from the European Commission.
This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

© original poems: Susinukke Kosola
© translations into Dutch: Adriaan van der Hoeven
© translations into English: Kasper Salonen

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: Armée de Verre Bookdesign
Print: Stevens Print

D/2023/3962/27
ISBN 978-90-5655-361-6

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com

VERSOPOLIS

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Daniil Kozlov (1991), pseudoniem Susinukke Kosola, uit Finland is een van de veelbelovende dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 34 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Versopolis bestaat sinds december 2013 en promoot dit jaar intussen meer dan 430 Europese dichters en hun poëzie onder het motto 'where poetry lives'.

De Belgische partner van Versopolis is Poëziecentrum dat op het tweetalig poëziefestival Poetik Bazar zowel nationale als internationale Versopolisdichters voorstelt.

Daniil Kozlov (1991), nom de plume Susinukke Kosola from Finland is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 34 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

Versopolis was founded in December 2013 and by now promotes more than 430 European poets and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Belgian partner of Versopolis is Poëziecentrum, which will be presenting national and international Versopolispoets at the bilingual poetryfestival Poetik Bazar.